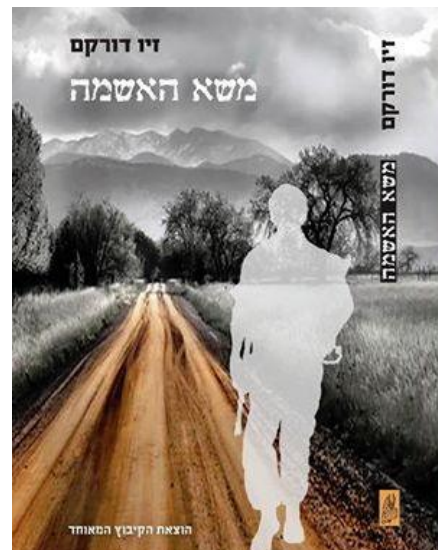

זיו דורקם : עין אצילה משא האשמה : רומן

סיפור מסע שהוא גם סיפורו של משא, משא האשמה, הנושא על כתפיו גבר לא צעיר – מסע הנמשך מבוקר עד בוקר, לאורך כבישיה ודרכיה הנפתלות של הארץ, אל מעבר להרי החושך, כדי לגאול את בנו החייל מאימי המלחמה שפרצה זה עתה בגבול הלבנון. בו בזמן הוא מבקש גאולה גם לנפשו שלו, המיוסרת מתחושת אשמה, בשל האירועים בהם נטל חלק באותה מלחמה ארוכה שפרצה ביום הכיפורים ההוא, לפני יותר משלושים שנה, כשהיה בן גילו של בנו. לא בכדי מציפים אותו רגשות אשם אלה דווקא כעת, מול נופיה ואנשיה של הארץ הזו, שהמלחמה והמוות הפכו לה לדרך חיים, ארץ אוכלת בניה, המציבה בפניהם ובפני עצמה תמרורים אכזריים של ספקות וחרטות.

בשעה שהוא חוזר אל אימי המלחמה ההיא, הוא גם בוחן בכנות וללא רחם את קורות חייו בעבר ובהווה, את מערכות יחסיו עם הקרובים לו, את פחדיו וחרדותיו, תשוקותיו ותקותיו, מתוך תחושת תסכול והחמצה של משהו גדול וחשוב שחמק ממנו ללא שוב. כך הוא מציב לנגד עיניו מראה סדוקה, אך גם בהירה וחדה, ממנה נשקפת דמות עצמו – מי שהיה, מי שהינו, ומי שכבר לעולם לא יהיה.

משא האשמה הוא ספרו השני של זיו דורקם. קדם לו הרומן דודי מפחד מהרות (הקיבוץ המאוחד, 2010). כתיבתו עזת מבע וביטוי. בכישרון מרשים הוא משכיל לעצב דמויות מורכבות, הנחשפות בתנועות הפתלתלות של תודעתן, ובה כעת להציבן בתוך מרחבי הזירה הישראלית המתעתעת והמדממת.